

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 256/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu a zo sudcov Ladislava Duditřa (sudca spravodajca) a Rastislava Kařřáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného JUDr. Gergelym Pšenákom, advokátom, M. R. Štefánika 30, Nové Zámky, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/81/2023 z 28. februára 2024 a uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1Tos/24/2024 z 11. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 5 ods. 1 (bez bližšej špecifikácie, pozn.) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami krajského súdu uvedenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenia zrušil a priznal mu trovy konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým prvostupňovým uznesením bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku s poukazom na § 73 ods. 5 a 6 Trestného poriadku, a to v konaní o odvolaní, ktoré podal proti odsudzujúcemu rozsudku za obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov. Krajský súd súčasne väzbu sťažovateľa s poukazom na § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti prvostupňovému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým druhostupňovým uznesením, konajúc ako sťažnostný súd podľa § 185 ods. 4 Trestného poriadku, s odkazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Krajský súd súčasne podľa § 80 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa písomným sľubom.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Proti napadnutým uzneseniam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku nie je daný. Sťažovateľ sa nevyhýbal verejným zasadnutiam o odvolaní, pretože vždy sa ospravedlnil doložením lekárskej správy a verejné zasadnutia boli odročené. Ak krajský súd uvádza, že jeho účasť na verejných zasadnutiach bola možná, tak sťažovateľ podotýka, že o tejto skutočnosti nemal vedomosť. Ak krajský súd považoval ospravedlnenie za nedostatočné, nemal odročiť verejné zasadnutia. Krajský súd pri skúmaní dôvodnosti ospravedlnení vychádzal z vyjadrenia všeobecného lekára, hoci ošetrojúcim lekárom sťažovateľa bol v súvislosti s jeho zranením špecializovaný lekár.

b) Vo vzťahu k svojmu zatknutiu, ktorému predchádzalo neúspešné predvedenie, keďže polícia nenašla sťažovateľa na mieste jeho trvalého pobytu, sťažovateľ uvádza, že vzhľadom na poranenie sa zdržiaval v mieste ďalšieho bydliska v Maďarsku. Sťažovateľ má priznanú slobodu pohybu a slobodu pobytu. V danom prípade bolo pred zatknutím potrebné vyčerpáť menej invazívne prostriedky. Sťažovateľ odkazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 609/22 z 31. mája 2022 (ďalej len „nálež sp. zn. III. ÚS 609/22“).

c) Odôvodnenie nenahradenia sťažovateľovej väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka je nekonkrétne. Probačný a mediačný úradník by poskytol krajskému súdu istotu, že sťažovateľ neujde, a to najmä so zreteľom na to, že nemal úmysel vyhýbať sa trestnému stíhaniu.

4. Ústavný súd sa dôsledne oboznámil s celým obsahom ústavnej sťažnosti a jej prílohami bez potreby komplexného reprodukovania podrobných parciálnych námietok, ktorými sťažovateľ rozvíja svoju argumentáciu.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietkach smerujúcich k neprítomnosti dôvodu tzv. útekovvej väzby, nedostatku splnenia podmienok na zatknutie sťažovateľa, ako aj k deficitom v odôvodnení napadnutých uznesení vo vzťahu k nenahradeniu väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

III.1. K prvostupňovému uzneseniu:

6. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a systém ochrany ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. napr. I. ÚS 107/2019, II. ÚS 13/01, IV. ÚS 271/2022).

7. Vychádzajúc aj zo svojej judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode, ústavný súd vo vzťahu k prvostupňovému uzneseniu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení krajského súdu v prvostupňovom rozhodovaní prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil, pričom ochranu mu bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd ako súd sťažnostný (§ 185 ods. 4 Trestného poriadku). Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti prvostupňovému uzneseniu. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K druhostupňovému uzneseniu:

8. Väzba predstavuje jeden z najzávažnejších zásahov do osobnej slobody a práv. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (m. m. napr. IV. ÚS 321/2022) pritom vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, kde sú implicitne obsiahnuté hmotné aj procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje viacero čiastkových práv, ako napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (m. m. napr. III. ÚS 7/00, IV. ÚS 321/2022). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je pritom aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby takéto rozhodnutia boli založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (m. m. napr. III. ÚS 115/08, III. ÚS 515/2023, IV. ÚS 207/07).

9. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (napr. I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, IV. ÚS 321/2022). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj so zreteľom na ľudskoprávne posolstvá dohovoru (napr. III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05, IV. ÚS 321/2022), s ktorými musí byť v plnom súlade.

10. Právomoc ústavného súdu vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavnoprocenčné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba (napr. I. ÚS 147/09, II. ÚS 94/2012, III. ÚS 103/2023). Pri posúdení druhostupňového uznesenia nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či sťažovateľ mal byť alebo nemal byť vzatý do väzby. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie druhostupňového uznesenia ústavnoprávne

akceptovateľné. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli podnieť také prípadné rozhodnutia a postupy krajského súdu v rozhodovaní o väzbe, ktoré by predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (napr. IV. ÚS 556/2023).

11. Napokon ústavný súd v rámci všeobecných východísk dodáva, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane, pretože tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok. To zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) napadnutých uznesení pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v synergetickej spojitosti a integrálnej celistvosti.

12. Námietka deficitu dôvodu tzv. útekovej väzby [bod 3 písm. a) odôvodnenia tohto rozhodnutia] sa kontextuálne upína na nachádzanie odpovede na otázku dostatočnosti ospravedlňovania sťažovateľa z verejných zasadnutí nariadených krajským súdom. Pre ústavný súd je v tomto prípade rozhodujúca skutočnosť, že sťažovateľ bol na avizované verejné zasadnutia predvolávaný s poučením podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku (s. 8 a 9 druhostupňového uznesenia). To znamená, sťažovateľ mal vedomosť o tom, že pre riadne ospravedlnenie je povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu, alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby.

13. Sťažovateľ v nijakom z ospravedlnení nedeklaroval ohrozenie života ani nákazu nebezpečnou nákazlivou ľudskou chorobou, pretože preukázal iba zhoršený zdravotný stav. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh však nevyplýva, že by sťažovateľ, prípadne ktorýkoľvek lekár, ustálil, že účasťou sťažovateľa na verejnom zasadnutí je dané riziko zhoršenia zdravotného stavu, ktoré možno s poukazom na obsahové posolstvo § 120 ods. 2 Trestného poriadku kvalifikovať atribútom závažnosti. Hoci krajský súd odročil viacero verejných zasadnutí, sťažovateľovi so zreteľom na poučenie v predvolaniach muselo byť zrejmé, že jeho ospravedlnenia nie sú riadne (inak povedané, jeho účasti na verejných zasadnutiach nebráni zákonná prekážka), na čo sa môžu v potenciálnej rovine upínať ďalšie konzekvencie spojené aj s možnosťou obmedzenia osobnej slobody väzbou.

14. Ústavný súd napokon v zhode so závermi všeobecných súdov (s. 9 druhostupňového uznesenia), ako aj so záverom nálezu, ktorým sťažovateľ argumentuje (bod 20 nálezu sp. zn. III. ÚS 609/22), podotýka, že okolnosti veci, osobitne sťažovateľovo vycestovanie do zahraničia (Maďarsko), nasvedčovali možnosti jeho participácie na verejných zasadnutiach. Inak povedané, v danom prípade existujú odôvodnené pochybnosti o vážnosti zdravotného stavu sťažovateľa. Ústavný súd teda na tomto mieste sumarizačne uzatvára, že sťažnostnej námietke uvedenej v bode 3 písm. a) odôvodnenia tohto rozhodnutia nebolo možné priznať ústavnoprávnu relevanciu.

15. Vyrovnanie sa s argumentačnou líniou v bode 3 písm. b) odôvodnenia tohto rozhodnutia do istej miery súvisí s predošlou sťažnostnou námietkou. Z odôvodnenia na s. 8 druhostupňového uznesenia vyplýva, že sťažovateľ bol v predvolaniach poučený nielen podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku (dostatočnosť ospravedlnenia), ale aj podľa § 120 ods. 1 Trestného poriadku. To vo svojich dôsledkoch predznamenáva korektnú možnosť nariadenia a realizovania predvedenia v prípade

procesne neúspešného predvolania na verejné zasadnutie, z ktorého sa sťažovateľ dostatočne neospravedlnil. Po písomných poučeníach tak sťažovateľ mal vedomosť o deficite svojich ospravedlnení, s čím sa prirodzene a kontinuálne spája i vedomosť o možnosti predvedenia.

16. Predvedenie sa minulo účinku, pretože sťažovateľ nebol zastihnutý na mieste trvalého pobytu, ktorého adresu opakovane uvádzal krajskému súdu, na ktorej preberal predvolania a mal sa na nej zdržovať počas práceneschopnosti. Osoba bývajúca na tejto adrese polícii usilujúcej o predvedenie sťažovateľa uviedla, že „*takú osobu vidava a mala by bývať oproti nej*“ (s. 3 prvostupňového uznesenia), na túto okolnosť napokon poukazuje aj sťažovateľ v ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ sa však v danom čase nachádzal v Maďarsku, pričom adresa jeho pobytu nebola krajskému súdu známa. To sťažovateľ napokon sám uznáva (s. 4 prvostupňového uznesenia). Adresu pobytu v Maďarsku, na ktorý nebol sťažovateľ ani prihlásený, sťažovateľ prvýkrát uviedol až po zatknutí, neuviedol ju skôr ani lekárovi a ani pre účely Sociálnej poisťovne (s. 9 druhostupňového uznesenia). Iná adresa nebola krajskému súdu známa.

17. Sťažovateľ vo viacerých súvislostiach argumentačne dezinterpretuje ním odkazovaný nález sp. zn. III. ÚS 609/22, ktorý bol vydaný za celkom odlišných skutkových okolností, keď odvolací súd zrušil prvostupňový odsudzujúci rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prvostupňový súd po vrátení veci sťažovateľa nepredvolával ani nepredvádzal, ale priamo pristúpil k vydaniu príkazu na zatknutie bez argumentácie smerujúcej k využitiu (možnosti a efektívnosti) iných procesných nástrojov odlišných od príkazu na zatknutie (body 14 a nasl. nálezu sp. zn. III. ÚS 609/22). V prípade sťažovateľa však niet pochyb o tom, že krajský súd bezúspešne využil menej zasahujúce prostriedky – predvolanie a predvedenie. Pre uvádzané zásadné skutkové a procesné odlišnosti nemožno porovnávať situáciu sťažovateľa s argumentovaným rozhodnutím.

18. Ústavný súd rekapituluje, že vydaniu príkazu na zatknutie predchádzala zákonná snaha o využitie viacerých menej invazívnych prostriedkov, konkrétne procesne predpísaným spôsobom uskutočnené predvolania a predvedenie, ktoré sa minuli cieľu. Keďže krajskému súdu sa týmito spôsobmi nepodarilo dostať sťažovateľa do svojej dispozície, nadväzné vydanie príkazu na zatknutie nemožno hodnotiť z ústavnoprávneho hľadiska ako nekorektné. Uvádzané okolnosti vo svojom súhrne súčasne svedčia o faktickej snahe sťažovateľa vyhýbať sa trestnému stíhaniu, čo podľa názoru ústavného súdu svedčí aj o ústavnej udržateľnosti dôvodu sťažovateľovej väzby. To je príčinou, pre ktorú nemožno ani tejto dôvodovej línii sťažnostnej argumentácie priznať sťažovateľom požadovanú ústavnoprávnu relevantnosť.

19. Napokon sťažovateľ nesúhlasí s nenahradením väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka [bod 3 písm. c) odôvodnenia tohto rozhodnutia]. Ústavný súd v tejto súvislosti východiskovo uvádza, že nahradenie väzby a s tým spojené obmedzenia sú benefitom osoby, ktorý jej umožňuje napriek danosti materiálneho a formálneho dôvodu väzby byť stíhanou na slobode (teda s využitím proporcionálne miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv – R 44/2018; m. m. napr. I. ÚS 487/2021, III. ÚS 625/2022, III. ÚS 435/2023). Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi opakovane akcentuje, že väzba predstavuje vážny zásah do osobnej slobody, a preto je povinnosťou všeobecných súdov obzvlášť citlivo zvažovať argumenty na ďalšie trvanie väzby. Z ustanovení Trestného poriadku priamo vyplýva povinnosť všeobecných súdov skúmať, či je v prípade dôvodnosti väzby možné väzbu nahradiť alternatívnymi prostriedkami (m. m. napr. III. ÚS 520/2021, III. ÚS 625/2022, III. ÚS 435/2023).

20. Sťažovateľ je aktuálne v štádiu odvolacieho konania trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin. V takom prípade možno väzbu v súlade s § 80 ods. 2 Trestného poriadku nahradiť v uvedenom ustanovení objektivizovanými menej invazívnymi prostriedkami len pri existencii výnimočných okolností prípadu, ktoré v danom prípade všeobecné súdy nezistili. Ústavný súd len dodáva, že takéto okolnosti nevidel po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a jej prílohami. Osobitne pri nedostatku uvádzaných okolností nemožno všeobecným súdom vyčítať kvantitatívne pomerne stručné odôvodnenie, ktoré kvalitatívnou optikou nenadobúda status všeobecného konštatovania upínajúci sa na ústavne nekonformný atribút formálnosti. Všeobecné súdy totiž na s. 6 prvostupňového uznesenia a na s. 9 a 10 druhostupňového uznesenia poukázali na celkom konkrétne okolnosti zabraňujúce možnosti nahradenia väzby (štádium odvolacieho konania, závažnosť trestnej činnosti, opakované vyhýbanie sa nariadeným verejným zasadnutiam).

21. S osobitným zreteľom na neprávoplatné odsúdenie sťažovateľa ústavný súd ešte poznamenáva, že vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku sa prejavuje v zmene náhľadu, pretože pozbavenie slobody po prvostupňovom odsudzujúcom rozsudku, na ktoré sa vzťahuje režim čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru, je zásadne odlišné od väzby pred neprávoplatným odsúdením (m. m. napr. III. ÚS 8/2024, IV. ÚS 479/2022, IV. ÚS 556/2023). Dohovor fakticky nekladie na túto väzbu žiadne zvláštne podmienky, ktoré existujú pri aplikácii jeho čl. 5 ods. 1 písm. c). Uvedené zníženie požiadaviek na obmedzenie osobnej slobody na základe odsúdenia príslušným súdom je kompenzované tým, že dohľad požadovaný v čl. 5 ods. 4 dohovoru sa zahrnie do rozhodnutia súdu na konci súdneho konania (De Wilde, Ooms a Versyp proti Belgicku, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 18. 6. 1971, ods. 76; m. m. napr. IV. ÚS 556/2023). Závery krajského súdu sú tak aj v tejto časti logické a korektné a z tohto dôvodu ich nemožno kvalifikovať ako excesívne a z tohto dôvodu ako ústavne neudržateľné.

22. Ústavný súd sumarizuje, že krajský súd sa námietkami koncentrovanými v bode 3 odôvodnenia tohto rozhodnutia zaoberal v rozsahu postačujúcom na konštatovanie, že sťažovateľ dostal v konaní pred všeobecnými súdmi odpoveď na všetky relevantné argumenty. Nepochybil preto krajský súd, ak sa niektorými námietkami sťažovateľa osobitne nezaoberal a detailnejšie ich nevyhodnotil, pretože všeobecný súd v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (m. m. napr. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, II. ÚS 591/2023). Odôvodnenie napadnutých uznesení, ktoré vo vzájomnej integrite korektno objasnilo jeho skutkový a právny základ, preto postačuje na prijatie záveru o tom, že z tohto aspektu boli plne rešpektované jednotlivé referenčné kritériá, na ktoré sťažovateľ poukazuje v ústavnej sťažnosti. Ústavný súd napokon dodáva, že len skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi krajského súdu nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti druhostupňového uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. napr. IV. ÚS 357/2023).

23. V konkrétnom prípade ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi druhostupňovým uznesením a obsahom označených referenčných kritérií podľa ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa už stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2024

Libor Duľa
predseda senátu